

עפ"ג 53642-02-25 - מדינת ישראל נ' מוחמד ג'בארין

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 53642-02-25

עפ"ג 65987-02-25

לפני:
כבוד המשנה לנשיא נעם סולברג
כבוד השופט חאלד כבוב
כבוד השופט רות רון

מדינת ישראל המערעתה בעפ"ג
53642-02-25
והמשיבה בעפ"ג
65987-02-25
נגד

1. מוחמד ג'בארין המשייבים בעפ"ג
2. עבד אלמלאך ג'בארין 53642-02-25
המערערים בעפ"ג
65987-02-25

ערעור על גזר דיןו של בית המשפט המחוזי בנוף
הgalil-Nazret מיום 08.01.2025 שניתן על-ידי

כבוד השופט א' רבהון תאሪיך ישיבה:
ו"ד בתמוז התשפ"ה (10 יולי 2025) בשם המערעתה בעפ"ג
עו"ד 53642-02-25

עו"דعادל בויראת בשם משיב 1 בעפ"ג
עו"ד זוהר ארבל בשם משיב 2 בעפ"ג
53642-02-25 :53642-02-25

פסק דין

השופט חאלד כבוב:

1. ערעורים מזה ומזה על גזר דיןו של בית המשפט המחוזי בנוף הgalil-Nazret (כבוד השופט א' רבהון)
בת"פ 8092-02-24 מיום 08.01.2025, בגין נגזרו על משיבים 1 ו-2 בעפ"ג 53642-02-25 (להלן)

בהתאמה: מוחמד -עבד, וביחד - המשיבים) - 50 חודשים מאסר בפועל ו-36 חודשים מאסר בפועל, לצד עונישה נלוית.

ענינים של העורורים שלפנינו הוא במדיניות העונישה הרואה לעבירה של ניסיון לחבול בחומר נפי, לפי סעיף 330 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); וכנגזרת מכך, בעונשים שנכון לגזר בעניינו על המשיבים.

2. אקדמי ואומר, כי בתום הדיון שהתקיים לפנינו הצענו לצדים כי יקבע כדלהלן: בהעדר נסיבות חריגות, מתחם העונש ההולם בגין הרשעה בעבירה לפי סעיף 330 לחוק העונשין יעמוד עד 48 עד 72 חודשים מאסר. אשר לעניינו - על מוחמד יגזרו 62 חודשים מאסר בפועל; ואילו על עבד, שהורשע בסיווע לעבירה לפי סעיף 330 לחוק העונשין, יגזרו 42 חודשים מאסר בפועל.

הצעתינו - התקבלה. אנו מורים אפוא על קבלת העורור שהגישה המערערת בעפ"ג 53642-02-25 (להלן: המדינה) בהתאם למפורט לעיל, לצד הורתת העונישה הנלוית שנקבעה בפסק הדין קמא. מילא, דין העורור בעפ"ג 53642-02-25 - להידחות.

3. בצד האמור, ומפתח חשיבות הדברים לעתיד, מצאתי לפרט קמעא על אודוט עיקרי הנימוקים שהובילו לتواצאה זו.

4. תמצית סיפור המעשה הוא שהמשיבים, אשר אינם מכירים את המתلون, קשרו עמו אחרים להנich מטען חבלה מתחת לרכבו, במטרה לפגוע בו. לשם כך, מוחמד נסע לבתו של המתلون בעין מהאל במטרה לאטר את רכבו, ומ潸א איתר את הרכב, המשיך ונסע למקום עבודתו של המתلون - ששימש כמabitח במרכז הקניות 'מרכז' בנוף הגליל - שם הרכיב אותה. בהמשך, המשיבים לקחו את רכבו של מוחמד, שינו את לוחית הזיהוי שלו, ונסעו לעבר רכבו של המתلون כשברטותם מטען חבלה בעל מערכת הפעלה אלחוטית, הכלל חומר נפץ מסוג RDX, שיש בכוחו להמית אדם. כשהגיעו השניים סמוך לרכבו של המתلون הם המתוינו מספר דקotas, ולאחר מכן יצאו מהרכב. חלוקת העבודה בין השניים כללה את התפקידים הבאים: מוחמד הצמיד את מטען החבלה לתחתית רכבו של המתلون; בעוד שעבד פתח את תא המטען של הרכיב בו הגיעו המשיבים במטרה לחפות על מוחמד, ולאחר מכן צפת על מעשו. מעשים אלו נעשו על-ידי מוחמד בעת שהלה היה משוחרר בערבות בהחלטת קצין משטרה, בה נאסר עליו להיכנס ליישובים עין מהאל ונוף הגליל. לאחר מכן, עדכנו המשיבים אדם אחר בדבר הנחת המטען, באמצעות הודעה בה נכתב "מוכן אחיך". למרבה המזל, השניים נתפסו על-ידי שוטרים סמוך לצומת 'המוביל', בדרכם בחזרה מהනחת המטען, וכוח משטרתי נסף הרחיק את האזרחים שההו ליד רכבו של המתلون עד להגעת חבلى משטרתי למקום.

5. המשיבים הודיעו בעבודות שפורטו לעיל במסגרת הסדר טיעון. בהתאם, מוחמד הורשע בעבירות של ניסיון לחבול בחומר נפי, לפי סעיף 330 לחוק העונשין; ואילו עבד הורשע בסיווע לעבירה זו, לפי סעיפים 330 ו-31 לחוק העונשין. בנוסף, המשיבים הורשעו בעבירות של נשיאה והובלה של נשק בצוותא, לפי סעיפים 144(ב) רישא ו-29 לחוק העונשין; ושינוי זהות של רכב בצוותא, לפי סעיפים
עמוד 2

3413 ו-29 לחוק העונשין. לבסוף, מוחמד הורשע לבדוק בעבירה של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין.

6. לאחר שעמד בית המשפט המחויז על הפגיעה החמורה בערכיהם שעיליהם נועד החוק להגן ועל מדיניות העונשה הנוגגת במקרים דומים, נקבע כי מתחם העונש הולם את מעשייהם של מוחמד ושל עבד עומד עד 70 עד 50 חודשי מאסר, ו-30 עד 40 חודשי מאסר, בהתאם. לאחר שקידלה מכלול נסיבותיהם האישיות של המשיבים לקולה ולחומרה, נגזרו על המשיבים העונשים שפורטו לעיל, לצד פסיקת פיצויים למתalon.

7. על פסק דיןו של בית המשפט המחויז הוגשו הערעורים שבכותרת. ב特派员, המדינה טענה כי העונש שנגזר על המשיבים חריג באופן קיצוני מהעונש שראוי היה להטיל עליהם נוכח חומרת מעשייהם. מנגד, המשיבים טענו כי בית המשפט המחויז החמיר עמו יתר על המידה, כאשר שקל לחובתם נסיבות שונות שלא הופיעו בכתב האישום המתוקן; חריג לחומרה מדיניות העונשה הנוגגת; ולא שקל כראוי את נסיבותיהם האישיות, והודאותם במינויהם להם, והעובדת שמעשייהם לא הובילו לנזק.

דין

8. הלכה למעשה, אין מחלוקת של ממש כי בית המשפט המחויז עשה מלאכתו נאמנה בעת שבחן את מדיניות העונשה הנוגגת (ראו למשל: דברי באת-כוח המדינה בעמוד 4, שורות 16-17 לפירוטוקול). אפ-על-פי-כן, המדינה סבורה כי יש מקום להתערב בגזר הדין, בעיקר מאחר שמדיניות העונשה הנוגגת אינה תואמת את העונשה הרואיה בעבירות מסוימת ענייננו בשל חומרתן הרבה.

9. הדין עם המדינה.

10. לא מכבר ניתן פסק דיןו של בית משפט זה בע"פ 4047/24 מדינת ישראל נ' ספני (להלן: עניין ספני) (22.04.2025), שם נדונה מדיניות העונשה הרואיה בעבירה של היזק בחומר נפץ, לפי סעיף 454 לחוק העונשין. ואכן, קיים דמיון רב בין הערכיהם המוגנים בעבירות לפי סעיפים 330-454 לחוק העונשין. בשל חשיבות הדברים לענייננו, אביא את סעיפי החוק בלשונם:

330. המניח בכל מקום שהוא חומר נפץ שלא דין, בכוונה לגרום חבלה להזלתו, דין - מאסר ארבע-עשרה שנים.

454. העובר עבירה כאמור בסעיף 452 [ההורס נכס או פוגע בו במידה ושלא דין - ח' כ'] על ידי חומר נפץ, דין - מאסר חמיש-עשרה שנים, והוא אם היה אדם במקום המעשה או אם ההרס או הפגיעה סיכנו חי אדם ממש.

עמוד 3

בשני המקרים, הערך המוגן הוא שלמות הגוף של אדם ומינית הפגיעה בו באמצעות שימוש בחומר נפץ. ההבדל העיקרי בין העבירות הוא שעבירה לפי סעיף 330 עוסקת בניסיון לעבור את העבירה, בעוד שעבירה לפי סעיף 454 עוסקת בעבירה המושלת. במקביל, עבירה לפי סעיף 330 כוללת יסוד נפשי של כוונה להחסל באדם; בעוד שעבירה לפי סעיף 454 מסתפקת ביסוד נפשי של מודעות לכלל יסודות העבירה, ובכלל זאת קיומו של אדם במקום או סכנת חיים ממשית שנגרמת כתוצאה מביצוע העבירה. גם העונש המקורי בגין ביצוע העבירות דומה, הגם שלא זהה: 14 שנות מאסר בגין עבירה לפי סעיף 330 לחוק העונשין, ו-15 שנות מאסר בגין עבירה לפי סעיף 454 לאותו חוק.

11. בעניין ספני הוטעם כי רמת הענישה שנהגה עד לאחרונה ביחס לעבירה לפי סעיף 454 לחוק העונשין, לא מבטאת את העונש הרاءו לעבריין המניח מטען נפץ במטרה לפגוע ברכוש, כאשר הוא מודיע לנוכחותו של אדם במקום או לכך שמעשיו עלולים לסכן חי אדם. לפיכך, נקבע כי כלל האכבע לצורק קביעה מתחם העונש בעבירה לפי סעיף 454 לחוק העונשין "בנסיבות בהן מדובר בכוונה לפגוע ברכוש בלבד או להטיל מושא", יעמוד על 48 עד 72 חודשים בפועל (שם, פסקה 11).

12. דברים אלו, שנקבעו בעניין ספני לעבירה לפי סעיף 454 לחוק העונשין, יפים גם לעבירה לפי סעיף 330 לחוק העונשין. אולם, בעניין ספני מדובר למי שהצליח לפגוע ברכוש באמצעות מטען הנפץ, ובכך יש ממד לחומרה ביחס למי שההורשע בעבירה לפי סעיף 330 לחוק העונשין, כבעניינו, שלא הצליח לגרום נזק כלל. מנגד, הרשעה בעבירה לפי סעיף 330 לחוק העונשין נושאת ממד של חומרה ביחס להרשותה לפי סעיף 454 לחוק, שכן במקרה הראשון מדובר בtracerball שהניח מטען נפץ בכוונה לחבל בגופו של אדם, בעוד שבמקרה השני די בכך שהוא היה מודע לקיומו של אדם במקום העבירה.

13. מטעמים אלו, סברנו כי נכון להשוו את מתחם הענישה בעבירה לפי סעיף 330 לחוק העונשין למתחם שנקבע בעניין ספני לעבירה לפי סעיף 454 לחוק העונשין.

בשולוי הדברים

14. טרם חתימה, ביקש להתעכ卜 על שתי סוגיות - שהן במידה רבה אונומליות - הנגזרות מגelogיו של חוק העונשין מהעת המנדטורית ועד לימינו-אנו.

15. האונומליה הראשונה. בסמיכות לסעיף 454 לחוק העונשין ממוקמת עבירה כמעט זהה לו – שבסעיף 330 לחוק שבמוקד עניינו – כוונתי היא לסעיף 456 לחוק העונשין, שזו לשונו: "המניח שלא כדין חומר נפץ במקום כלשהו, בכוונה להרמוס נכס או להזיק לו, דיןנו - מאסר חמיש-עשרה שנים". הן סעיף 330 הן סעיף 456 עוסקים באדם המניח חומר נפץ במקום כלשהו, שלא כדין, בכוונה פלילית. ההבדל היחיד בין הסעיפים הוא במקרים הכוונה: סעיף 330 עוסק, כאמור, במצב שבו כוונת העבריין היא לחבל באדם, בעוד שסעיף 456 עוסק במצב שבו העבריין מתכוון להרנסנס או להזיק לו. לכאורה, ניתן היה לחשוב - במידה לא מבוטלת של צדק - כי כוונה לחבל באדם תוביל לענישה חמורה יותר מאשר כוונה לפגוע ברכוש. ואולם, מחוקקנו קבוע אחרת. בפועל, העונש על עבירה לפי סעיף
עמוד 4

330 - ניסיון לחבול באדם - עומד על 14 שנות מאסר; בעוד שהעונש על עבירה לפי סעיף 456 - ניסיון להזיק לרכוש - עומד על 15 שנות מאסר.

מקורות של סעיפים אלו בחוק העונשין הוא בסעיפים 239 ו-327 לפקודת החוק הפלילי, 1936 (להלן: הפקודה). בסעיף 239 לפקודה נקבע כי "כל המניה שלא כחוק חמרא פיצוץ בכל מקום שהוא, מותך כונה לגורם חבלה לאדם אחר, יאשם בפשע ויהו צפוי למאסר ארבע עשרה שנה"; ואילו בסעיף 327 לפקודה נקבע כי "כל המניה חמרא-פיצוץ בכל מקום, שלא כחוק ומותך כונה להשמד אן להזיק רכוש, דינו - מאסר חמץ עשרה שנה". יסודות עובדיים זהים; וכוננה אחרת. כאשר הכוונה היא לחבול באדם 'tag המחייב' הוא 14 שנות מאסר, ואילו כאשר הכוונה היא להזיק לרכוש 'tag המחיר' עולה ל-15 שנות מאסר.

אוסיפ ואצין, כי מעין בנוסח המקורי של הפקודה המנדטורית עולה, כי בתחילת העונש על שתי העבירות האמורות היה זהה - 14 שנות מאסר. למעשה, האנומליה האמורה נולדה כתוצאה מהחוק לתקן פקודת החוק הפלילי (מס' 28 התשכ"ו-1966), שבמהלך שינוי רחב יותר של עונשים שונים שנקבעו בפקודה, שינה גם את העונש החל על עבירה לפי סעיף 327 לפקודה, מ-14 שנות מאסר ל-15 שנות מאסר, תוך הותרת העונש על עבירה לפי סעיף 239 לפקודה ללא שינוי. ברם, ספק רב אם כוונת החוקן הייתה לקבוע כי הכוונה לפגוע ברכוש באמצעות חומר נפץ חמורה יותר מהכוונה לחבול באדם באופן דומה. יתרון, אףוא, שהגיעה העת לשקל להבהיר בחקיקה הישראלית את מה שנראה כמעט מalone, והוא שהනחת חומר נפץ בכוונה לחבול בגופו של אדם חמורה יותר - ולמצער לא פחות - מאשר הנחת חומר נפץ בכוונה לגרום נזק לרכוש.

16. האנומליה השנייה. סעיף 329(א)(5) לחוק העונשין קובע כי אדם "המניח, בכל מקום שהוא, חומר מסדק או נפץ [...] בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה [...] דינו - מאסר עשרים שנים". חלופה זו של עבירות 'חבלה בכוונה מתחמירה' אינה תלואה בתיקי'מות תוצאה כלשהי. די בכך שאדם מניח חומר נפץ 'בכוונה המיוחדת' המפורטת בסעיף על מנת שהעבירה תושלם (ראו: ע"פ [4517/04](#) מסראווה נ' מדינת ישראל, פ"ד נת(6) 119, 130-131 (2005), שם נדונה החלופה השנייה שבסעיף 329(א) לחוק העונשין). ניתן לתהות אפוא מדוע נדרשה עבירת הניסיון המפורטת בסעיף 330 לחוק העונשין בנפרד מסעיף 329(א)(5) לחוק העונשין. אמנם, סעיף 330 לחוק העונשין מסתפק לכואורה בכוונה לגרום חבלה 'רגילה', ובכך קיימת רבota מסויימת לעומת סעיף 329(א)(5) לחוק העונשין. ברם, דומה כי להבינה זו אין נפקות של ממש בח"י המעשה. שכן, קשה להעלות על הדעת מקרה בו אדם מניח מטען נפץ "בכוונה לגרום חבלה לזרלו", כלשון סעיף 330 לחוק העונשין, מבלי שתתקיים בו הכוונה המתוארת בסעיף 329(א) לחוק העונשין. זאת, נוכח התוצאה הטבעית הצפואה של הנחת חומר נפץ שנועד לפגוע באדם. כך למשל, בענייננו, תואר בכתב האישום כי מטען הנפץ שהונחה מתחת לרכבו של המתлонן היה מסוגל להמית אדם. קשה אפוא לקבל את ההנחה כי המשבים התקונו 'לחבול' במטלון אך לא לגרום לו 'חבלה חמורה'. כידוע, חזקה על אדם שהוא מתכוון לתוכԶן הטעויות של מעשי (ראו מני רביים: ע"פ [5922/22](#) קוזלוב נ' מדינת

ישראל, פסקה 7 (13.08.2023) (להלן: עניין קוזלוב).

17. לא לモתר לציין, כי ככל שעשקין במקרה שבו אדם הינה מטען נפץ בכוונה לגרום לחבלה רגילה בלבד, מתעוררת אונומליה נוספת: אדם כזה שיצלח למש את זמנו, יורשע בגין העבירה המושלמת ועונשו יעמוד על 6 שנות מאסר (לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין), בעוד שאדם שלא הצליח להוציא לפועל את מזימתו, והורשע בגין ניסיון בלבד, ישא עונש מאסר של 14 שנים (לפי סעיף 330 לחוק העונשין).

אונומליה דומה קיימת גם במקרים בין סעיפים 454 ו-456 לחוק העונשין. בהתאם לסעיף 454 לחוק העונשין, אדם ההרוס נכס או פוגע בו במציד ולא כדין, באמצעות חומר נפץ, דין - מאסר 15 שנים. ברם, דין זה חל, כאמור, רק כאשר "היה אדם במקום המעשה או אם הרס או הפגעה סיכנו חי אדם ממש" (שם). לעומת זאת, אם אדם ניסה להרros נכס באמצעות חומר נפץ, ולא הצליח למש את זמנו, לא קיים סיג דומה: אותו אדם יורשע לפי סעיף 456 לחוק העונשין ללא כל תלות בשאלת אם היה אדם במקום אם לאו, ועונשו - מאסר זהה של 15 שנים (ראו: פרופ' ש"ז פלר, יסודות בדיני עונשין כרך ב 84 (תשמ"ז) (להלן: פלר)).

קשה למצוא היגיון שיצדיק את התוצאות הללו.

18. במבט רחב יותר, כיצד, הפקודה כלל הוראת ברירת מחדל שלפיה העונש על ניסיון לעבר עבירה יעמוד על מחצית מהעונש שנקבע לעבירה המושלמת (סעיף 29(ד) לפקודה). ברירת מחדל זו יובאה בתחילת החוק העונשין (בסעיף 32(4)); אך היא בוטלה בגדירו של תיקון מס' 39 לחוק העונשין (להלן: תיקון 39), עת נחקק סעיף 34 לחוק הקובע כי "מלבד אם נאמר בחיקוק או משתמע ממנו אחרת, כל דין החל על הביצוע העיקרי של העבירה המושלמת חל גם על ניסיון, שידול, ניסיון לשידול או סיוע, אותה עבירה". דהיינו, ברירת המחדל כו"ם היא, שעונש המקסימום על עבירת ניסיון זהה לעונש החל בעבירה המושלמת. הרחבות על כך במקום אחר (עניין קוזלוב, פסקאות 26-29) והקורס ייעין שם.

19. הנה כי כן, מבחינה היסטורית, עבירות הניסיון הספציפיות הקבועות בחוק העונשין נועדו, בכלל, להחמיר את העונש שהוא ניתן לגזר על מי שמנסה לבצע עבירות מסוימות - חמורות במיוחד. ואולם, משוננתה ברירת המחדל ונקבע בסעיף 34 לחוק העונשין כי העונש על עבירות הניסיון, בכלל, יהיה זהה לעבירה המושלמת, שוב אין הצדקה לעבירות ניסיון עצמאיות שלצדן קיימת עבירה מושלמת; אלא-אם-כן מדובר במקרים שבהם, מסיבה כלשהי, המחוקק מבקש להקל את העונש החל על עבירת ניסיון מסוימת בהשוואה לעבירה המושלמת.

20. והערה נוספת בהקשר זה: בהינתן הוראות החוק דהיום, ניתן לתחות אם התביעה רשאית להעמיד לדין אדם בעבירה שיש לגביה עבירה ניסיון ספציפית, בגין ניסיון לביצוע העבירה המושלמת, קרי - צירוף סעיף העבירה המושלמת יחד עם סעיפים 25 ו-34 לחוק העונשין, וזאת חילף העמדתו לדין לפי עבירת הניסיון הספציפית. מחד גיסא, סעיף 34 לחוק העונשין מסיג את ברירת המחדל

להשוואת העונש בין עבירות הניסיון לבין העבירה המושלמת במילימ "מלבד אם נאמר בחיקוק או משתמע ממנו אחרת", כך שניתן לסביר כי לא ניתן לדלג מעל הוראת עבירת הניסיון הספציפית. מאידך גיסא, ניתן לסביר כי לאחר שבבסיס הבחירה לקבוע עבירות ניסיון ספציפית עדמה התכליות של החמרה בעונשו של עבריין בהשוואה לדין שהוא חל עליו עובר לתיקון 39, לא ניתן לעשות שימוש באותו סעיף על מנת להקל את העונש שיגזר על אותו עבריין, בנגד לברירת המחדל החדש שבוחק העונשיין.

המלומד פולר התייחס בספרו לסוגיה זו בציינו, כי "קיימות גם נורמות בהן הגדרה מיוחדת של ניסיון ספציפי לעבירות מסוימות, כМОבן כדי לקבוע בגינו, בשל כך, גם עונש מיוחד, בהשוואה להגדרה ולעונש לפי הנורמות הרגילות. למשל, [...] המנסה להרים נכס בחומר נפי' לפי סעיף 456 לחוק העונשיין, כאשר הניסיון שלא בסימני יהוד אלה, לעבור אותן עבירות, עניש לפי הנורמות הרגילות [...]" (פולר, בעמוד 84). לכארורה, ניתן היה לסביר כי בכך מתקoon פולר לומר כי כאשר קיימת עבירת ניסיון ספציפית, שוב לא ניתן לעשות שימוש בעונישה הקבועה בהוראת הדין הכללי (ואכן, דומה כי הובנו הדברים בש"פ 7886/99 לחיאני נ' מדינת ישראל (24.11.1999)). ואולם, עיון בדברים בהקשרם הנוכחי מלמד, כי פולר כתב את דבריו טרם תיקון 39, כאשר עבירות הניסיון הספציפיות נועדו להחמיר את העונש שהוא ניתן להטיל בהתאם להוראות הדין הכללי.קשה אפוא להסיק מכך שלאחר תיקון 39 ישמשו עבירות הניסיון הספציפיות כ'עיר מקלט' מפני תחולתו המ חמירה של הדין הכללי.

21. כך או אחרת, סוגיות אלו חרוגות מגדר הדין שלפנינו, ועל כן לא נכון שנקבע בהן מסמורות. ואולם, לדידי, הדברים ראויים לבחינה מחודשת על-ידי הגוף המוסמך ברשות המחוקקת וברשות ה汰ביעה.

סוף דבר

22. אשר על כן, אנו מורים על קבלת ערעור המדינה וכתוצאה לכך על דחית ערעור המשיבים, הכל כמפורט בפסקה 2 לעיל.

חאלד כבוב
שופט

השופטת רות רונן:

אני מסכימה.

רות רונן
שופטת

המשנה לנשיאنعم סולברג:

אני מסכימים עם חברי, השופט ח' כבוב, כי בהעדר נסיבות חריגות, יש מקום להעמיד את מתחם העונש ההולם בעבירה לפי סעיף 330 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ככלל אכבע', על 48-72 חודשים מאסר. גם נימוקיו - מקובלים עלי. אף אין לכך, כפי שהטעים חברי, כי היחס בין סעיף 330 לחוק העונשין לבין סעיף 456 לחוק זה - מעורר אי-נוחת; אולי אף דרש מחשבה מחדש שאר העורתו המלומדות של חברי - מעוררות עניין, מרחיבות את הדעת, אך בדבריו, אין נדרשות לשם הכרעה בערעוריהם שלפנינו;’autier את הדיון בהן, אפוא, בעת מצוא.

نعم סולברג
משנה לנשיא

הוחלט כאמור בפסק דיןו של השופט ח' כבוב.

ניתן היום, י"א באב התשפ"ה (5.8.2025).

نعم סולברג
משנה לנשיא

ל

ד

כ

ב

ו

ש

ו

ט

ט

עמוד 8

